

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.126/2018/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve (címe)** által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek – (**jogtanácsos neve**) által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. november 24. napján kelt 7.P.20.884/2017/16. sorszámu ítélete ellen a felperes részéről 23. és 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000,- (Húszezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 264.000,- (Kettőszázhatvannégyezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díját a felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes az alperes (**város neve**)-i Járási Hivatala által nyilvántartott álláskeresőként 2013. december 11-től – közfoglalkoztatási program keretében – tanfolyam résztvevője volt. Számára az alperes járási hivatala a szakképzés megszerzése céljából a CS-...-/2013. számú hatósági szerződéssel képzési támogatást nyújtott. Ennek keretében a (**cég neve**) a felperessel közfoglalkoztatási jogviszonyt létesített, aki azt 2014. február 24-én azonnali hatályú felmondással megszüntette arra hivatkozással, hogy a felperes magatartásával mind a munkavégzést, mind a képzésben való részvételt ellehetetlenítette. Amiatt, hogy a felnőttképzési jogviszony megszüntetését megalapozó magatartásával megszegte a képzési támogatás nyújtásáról szóló hatósági szerződést, az alperes (**város neve**)-i Járási Hivatala 2014. március 14-én kelt CS-...-/2014. számú határozatával a képzési támogatást megszüntette és a felperest 120.405,- forint képzési támogatás késedelmi pótlékkal növelt összegének visszafizetésére kötelezte. A határozattal szemben a felperes fellebbezéssel nem élt, az 2014. április 5-én jogerőre emelkedett.

A közfoglalkoztatási jogviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt a felperes keresetet terjesztett elő a (**város neve**)-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon. A folyamatban lévő perre tekintettel – kérelmére – az alperes 2014. április 16-án a közigazgatási határozat végrehajtását felfüggesztette a bíróság jogerős döntésének meghozataláig. Mivel a munkaügyi perben a bíróság a keresetet elutasította, az alperes 2016. április 8-án kelt .../2016. számú végzésével

elrendelte a végrehajtás foganatosítását az állami adóhatóság megkeresése útján. A végzés ellen a felperes fellebbezést nem nyújtott be.

A munkaügyi perben 2016. május 27-én a felperes perújítási kérelemmel élt, egyidejűleg kérte a képzési támogatást visszakövetelő határozat végrehajtásának ismételt felfüggesztését, melyre – az alperes tájékoztatása szerint – nem volt lehetőség.

Az állami adóhatóság 2017. január 5-én tájékoztatta az alperest a végrehajtás foganatosításáról és hogy a felperes kizárólagos tulajdonát képező, lakcímeiként bejelentett ingatlanra a jelzálogjogot bejegyeztette.

A **(város neve)**-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. február 9-én M.... számú végzésével a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította. A végzést a **(város neve)**-i Törvényszék Mpkf.... számon helybenhagyta.

A felperes keresetében a képzési támogatás visszafizetésének elrendelése tárgyában hozott döntés végrehajtásával összefüggésben 3.300.000,- forint sérelemdíj és a végrehajtási eljárás során felmerült – összegszerűen meg nem határozott – költségei megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Követelését azzal indokolta, hogy a perújítási eljárás folyamatban léte ellenére az alperes a határozata végrehajtását nem függesztette fel, ezzel sérült az emberi méltósághoz fűződő joga. Állította, eljárásával megsértette a jóhírnevét, becsületét, továbbá az egyenlő bánásmód követelményét is.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, azon túl, hogy a felperes az alperesi határozatokkal szemben fellebbezéssel nem élt, jogszerűen rendelte el a végrehajtás foganatosítását. Az alapperben jogerős ítélet állapította meg a felperes közfoglalkoztatotti jogviszonyának jogszerű felmondását, ezzel a támogatási összeg visszafizetésére kötelezés és az elrendelt végrehajtás a jogszabályoknak megfelelő volt, a munkaügyi perben pedig a benyújtott perújítási kérelmet – mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant – a bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában a Ptk. 6:548. § (1) bekezdését idézve hangsúlyozta, az alperes a támogatási összeg visszafizetését elrendelő határozat meghozatalával, illetve a jogerős határozat végrehajtásának elrendelésével nem szegte meg a 2004. évi CXL. törvény (Ket.) előírásait. Kirívóan téves jogértelmezés, jogszabálysértés, illetve az ügyintézésben mulasztás a részéről nem volt. Elfogadta azt az alperesi hivatkozást, hogy a támogatási összeg visszafizetésére kötelező határozat meghozatalára a felperes közfoglalkoztatotti jogviszonyának megszüntetésétől függetlenül került sor, hiszen a döntés indokolása értelmében a támogatási szerződés előírásait szegte meg. Ez az oka annak is, hogy a perújítási eljárás folyamatban létének nem volt kihatása fizetési kötelezettségére. Végül rámutatott, az alperes ügyintézése során a felperes személyiségi jogait sem tevékenységével, sem mulasztásával nem sértette meg, így sérelemdíjra sem tarthat igényt.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása és az alperes kereset szerinti marasztalása érdekében. Mindenekelőtt sérelmezte az eljáró bíró kizárására irányuló indítványa elutasítását. Érdemben előadta, téves az ítélet azon megállapítása, miszerint a támogatási összeg visszafizetésére kötelező határozat meghozatalára közfoglalkoztatotti jogviszonyának megszüntetésétől függetlenül került sor. A képzés és a közfoglalkoztatás szorosan kapcsolódik egymáshoz, ezért nem kezelhető és nem is vizsgálható külön a támogatott képzésen való részvétel szabályainak megsértése, illetve a közfoglalkoztatási jogviszony megszüntetése. Továbbra is állította, indokoltan és alappal kérte a folyamatban lévő végrehajtás felfüggesztését a közfoglalkoztatási jogviszony megszüntetésével kapcsolatos perújítási eljárás folyamatban léte miatt. Azzal, hogy az alperes a kérelmét elutasította, megsértette emberi méltóságát és jóhírnévhez

fűződő jogát. Ez utóbbit azzal indokolta, hogy külső személyek is tudomást szereztek az ellene folyó végrehajtási eljárásról, míg emberi méltóságának sérelme azzal valósult meg, hogy indokolatlanul foganatosítottak vele szemben végrehajtási cselekményt. Végül megjegyezte, ha az alperes a munkaügyi alapperben felfüggesztette a végrehajtási eljárást, ugyanezt a perújítási eljárás tartamának idejére is meg kellett volna tennie.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerinti helybenhagyását kérte, fenntartva az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi érvelését.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítéletábra előjáróban leszögezi, az eljáró bíró kizárását a bíróság okszerűen tagadta meg. Elfogultságra alapított kizárási bejelentés esetén mérlegelés tárgya, hogy a bírakat valóban elfogultnak lehet-e tekinteni (BH 1982.195.). Mivel a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján az elfogultság kérdése csak a bíró, mint természetes személy vonatkozásában merülhet fel, a bírák elfogultságát személyükben kell vizsgálni. Elfogultság megállapítására nincs lehetőség, ha az arra hivatkozó fél általánosságban mozgó konkrétumokat nélkülöző hivatkozásaival szemben a bíró elfogultlanságát deklaráló felelős nyilatkozata áll (BH 1998.28.), azt csak olyan tények vagy körülmények alapozhatják meg, amelyekből objektíve, okszerűen következik, hogy a pártatlan elbírálás az adott ügyben nem biztosított. A felperes által előterjesztett elfogultsági kifogás azonban olyan tényszerű megállapítást nem tartalmazott, amelyből okszerűen lehetne következtetni az eljáró bíró elfogultságára. Pusztán az a tény, hogy hozzátartozója ügyében rá nézve sérelmes döntést hozott, objektíve nem alkalmas jelen ügyben a pártatlan elbírálás biztosításának megkérdőjelezésére.

Érdemben az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával.

A jogvita elbírálására a jogsértés időszakából adódóan a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései irányadók, amely általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) bekezdés). A 2:42. § (2) bekezdése generálklauzulaként rögzíti, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. Elvileg minden személyiségi érdeksérelmet okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a személyiségi jogsértés jogellenessége kizárt. Ilyen a jog adott személyiségi jogot sértő magatartásra való felhatalmazása. Ennek megfelelően a Ptk. által amellott felállított vélelmet, hogy mások személyiségi jogának bármilyen megsértése vagy korlátozása jogellenes magatartás, a sértő fél megdöntheti annak bizonyításával, hogy az adott magatartásra feljogosított volt például azért, mert őt arra jogszabály hatalmazta fel. Valójában erről rendelkezik a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése. Miután nem kizárható, hogy az alperes eljárása során a felperesnek valamiféle személyiségi jogsérelmet okozzon, helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a rá irányadó jogszabályokat betartva járt-e el. Ha eljárása jogszerű volt, az a személyiségi jogsértést eleve kizárja, így értelemszerűen annak igényelt jogkövetkezménye, a sérelemdíj fizetés sem alkalmazható.

Ugyancsak szerepet kaphat eljárásának jogszabályszerűsége annak megállapítása során, hogy az alperes jogellenesen okozott-e vagyoni kárt a felperesnek, miután költségei megtérítését kérte. Ez a követelése ugyanis a közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség körébe esik, hiszen a sérelmezett eljárási cselekmények során az alperesi közigazgatási szerv közhatalmi feladatait gyakorolta, ennek kapcsán hozott határozatot, intézkedett, a felperes pedig állította, hogy e tevékenységgel okozati összefüggésben keletkezett a kára (PK 42. sz. állásfoglalás). Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítania, hogy a közigazgatási szerv jogellenes

tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 6:519. §), és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. Fontos ugyanakkor hangsúlyozni, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (BDT 2008.1817., BDT 2004.1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség jogalapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD 1992.2013.).

Lényeges továbbá, hogy sem a személyiségi jogi, sem a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem teremthet a fél számára újabb jogorvoslati fórumot a korábbi, számára kedvezőtlen jogerős határozatokkal szemben.

Az ügy kapcsán a leglényegesebb, amit ki kell emelni, hogy a perbeli esetben hiányzik a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének egyik – fentebb részletezett – konjunktív feltétele, hiszen a felperes az elsőfokú alperesi határozatokat nem fellebbezte meg, azok elsőfokon jogerőre emelkedtek.

Az alperesre irányadó, szabályok megtartottságát vizsgálva a következő megállapításokat tehetők: A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 140. § (2) bekezdése sorolja fel a végrehajtás felfüggesztésének kötelező eseteit. Ennek h) pontja szerint a végrehajtást akkor kell felfüggeszteni, ha a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a hatóságot új eljárásra kötelezte és ezzel a bírósági döntéssel szemben perújítási vagy felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő.

Az alperes a támogatási összeg visszafizetésére kötelező határozatát a képzési támogatás nyújtásáról rendelkező hatósági szerződés 6/b. pontjában foglalt kötelezettség megszegésére alapítottn hozta meg. Mivel tehát a döntés nem a felperes közfoglalkoztatási jogviszonya megszüntetésével állt összefüggésben, ez okból nem kellett az alperesnek a végrehajtás felfüggesztése iránt intézkednie.

A perbeli esetben továbbá azon túl, hogy a folyamatban volt per nem függött össze az alperesi határozat végrehajtásának elrendelésével, nem állt fenn a végrehajtás kötelező felfüggesztésének azon feltétele sem, hogy a felperes keresetét a bíróság elutasította volna.

A Ket 140. § (3) bekezdése ad lehetőséget arra, hogy a végrehajtást megindító hatóság a kötelezett kérelmére kivételesen felfüggeszse a végrehajtást, ha a kötelezett a felfüggesztésre okot adó, méltányolható körülményt igazolt, és a kötelezettet a végrehajtási eljárás során korábban nem sújtották eljárási bírsággal. Ez azt jelenti, hogy ha a felperes a kérelme kapcsán igazolja az itt felsorolt konjunktív feltételek megvalósulását, akkor az alperesi hatóság mérlegelés tárgyává teheti a kérelem teljesítését. A kérelem elutasítása azonban jogszabálysértést semmiképp sem valósíthat meg, mivel a rendelkezés nem kötelező jellegű. Személyiségi jogsértés tehát nem valósult meg.

Összegezve: Az alperes a rá irányadó eljárási szabályokat nem sértette meg, emiatt mind a kártérítési, mind a sérelemdíj iránti igény – jogellenesség hiányában – alaptalan.

A felperes konzekvensen ragaszkodott ahhoz az álláspontjához, hogy az alperes mulasztásával megsértette emberi méltóságát, jóhírnevét.

Csupán megemlíti az ítéletábla, a nevesített személyiségi jogok (Ptk. 2:43. §) közül a jóhírnév az adott személyről a társadalomban kialakult pozitív kép, amelynek sérelmét megvalósító magatartás a valótlan tény állítása, a híresztelése, vagy valós tények hamis színben való feltüntetése lehet, de csak ha alkalmas az érintett értékelésének hátrányos befolyásolására.

Önmagában azzal, hogy a felperessel szemben végrehajtási eljárás indult, jóhírneve nem sérült, de egyébként sem állított vagy híresztelt valótlan tény az alperes, ilyet a felperes sem állított. Végrehajtási eljárás során az eljárásban résztvevők értesülnek a végrehajtási cselekményekről, őket pedig a jóhírnévsértés szempontjából kívülálló személyeknek nem lehet tekinteni.

Az alperes eljárása nem sértette a felperes emberi méltóságát sem. Ez akkor valósulhat meg, ha az érintett személyt nem önbecsülésének, az emberi érintkezési formák követelményének megfelelő elbánásban részesítik, emberi mivoltában megalázzák, hátrányos helyzetbe hozzák. A felperesnek a Pp. 164. § (1) bekezdéséből fakadóan bizonyítania kellett volna ilyen körülmények bekövetkezését, azonban tényállítást sem tett arra vonatkozóan, hogy az alperes mely magatartása vagy mulasztása alázta meg emberi mivoltában. A jogszabályoknak megfelelő hatósági intézkedés – még akkor is, ha az a félnek kedvezőtlen, esetleg kellemetlen – többléteényállás hiányában nem tekinthető megalázóknak, sértőnek, bántónak.

A kifejtettek tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviselével összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítéletábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján, a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a peresztes felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2018. június 29.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró